

Forfatter: Bødtcher, Ludvig

Titel: I APENNINERNE

Citation: Bødtcher, Ludvig: "I APENNINERNE", i Bødtcher, Ludvig: *Samlede Digte*, udg. af JOHS. BRØNDUM-NIELSEN , 1940, s. 128. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-boedtcher01-shoot-workid69425.pdf> (tilgået 26. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

I APENNINERNE

⌘ I Maanskin hæve sig de gustne Klipper
Som Gjenfærdsskygger i den tause Nat;
Bag Tidslen krummer sig den lumske Viper,
Udklækker Giften, eensom og forhadet;
Her Bonden korsers sig, mens Modet glipper,
Og aander først igjen i Dalens Krat:
For hvert et Feiltrin ligger Dødens Snare,
Og dog - hvor sælsom kjær er denne Fare!

⌘ Du kommer, Tungsind! aned jeg det ikke!
I Aftenskumringen, naar Alt er tyst,
Jeg møder her de sværmeriske Blikke,
Der sænked sig med Sødhed i mit Bryst:
Du har Dig valgt, mod andre Qvindes Skikke,
En skummel Klippe til din Ungdomslyst,
Og det er Dig, man hører natlig ene
Nedrulle stundom Fjeldets tunge Stene.

⌘ Den første Aften, Du lod mig betragte
I Afstand dine marmorhvide Træk,
Urolig Længsel i min Sjæl Du vakte,
Mens Vinden sused over Klippen væk;
Du stirred mod det nordlige Soracte,
Og med dit Blik min Tanke fløj med Skræk:
O Gud! mit Hjem og mine fjerne Kjære!
Det var mig, som jeg aldrig saae dem mere. -

129

⌘ Mig Solen skjar i Øjet med sin Lue,
Og dybt i Hjertet Munterhedens Lag;
Kun Maanen hang mig liflig fra sin Bue
Som Frugt paa Træet af den lumre Dag;
Da kom jeg hid, for sødt at kunne grue
Og tømme Smertens Kalk i lange Drag:
Du saae min Qval med undertrykket Glæde
Og delte med mig alt i Tankens Sæde. -

⌘ Men min helbredte Sjæl nu kjender Slangen,
Der hæfter funklende sin Øjesteen
I Livets Træ midt iblandt Fuglesangen,
Indtil dens Blik har giftigt truffet En.
Ved Kogleri den Arme holdes fangen
Og daler klynkende fra Gren til Gren,
Indtil han tumler, ubevidst, bedøvet,
Ned fra sin sidste Gren til Dig i Støvet!

⌘ - Og derfor bort fra disse blygraae Fjelde,
Hvor Døden angler lumsk i Tungsinds Sø, -
Jeg hører atter Livets Kilder qvælde,
Mig spirer atter Glædens Himmelfrø!
Synk selv i Dybet med afmægtig Vælde,
Du lokkende, Du falske Afgrundsmø!
Smil kun, som om jeg atter kom imorgen, -
Jeg flyer din Honning, som forgifter Sorgen!

130